

...Μήπως δεν έχουμε αρκετούς υπηρέτες; Μήπως δεν γυαλίστηκαν καλά τα πιάτα; Μήπως λείπουν πούπουλα από το μαξιλάρι σου;

- Βασιλιά μου, θέλω να καταλάβεις μόνος σου το μυστικό του χωρικού. Για να σε βοηθήσω όμως, θα σου πω το εξής: Μια δόση μοναξιάς και μια κουταλιά αδιαφορίας φτιάχνουν την συνταγή. Μα, αν κουνήσω το μαγικό ραβδί της καρδιάς μου, αντίδοτο θα βρεθεί. Τώρα, σε παρακαλώ, σκέψου λίγο και θα μου πεις αύριο την λύση. Με αυτά τα λόγια έφυγε ξανά η βασίλισσα.

Μάτι δεν έκλεισε ο βασιλιάς όλη νύχτα. Μάταια έσπαγε το κεφάλι του. Ώσπου το πρωί, μόλις ξύπνησε αναφώνησε:

- Αχ, χωρικό μου! Οι μαγικές σου δυνάμεις κρύβονται πίσω από όλα αυτά.

Το μεσημέρι ήρθε η βασίλισσα:

- Ανακάλυψες το μυστικό του χωρικού;

- Φυσικά! Πώς δεν είχα σκεφτεί για το μαγικό του ραβδί; Εξάλλου, εγώ είμαι πιο πλούσιος.

- Βασιλιά μου, έχεις αρκετά χρήματα για να μου προσφέρεις χρυσά μαχαιροπίρουνα αλλά, τα δώρα της χαράς και της συντροφιάς δεν αγοράζονται. Η ψυχή του χωρικού είναι πιο πλούσια από την δικιά σου όσο παράξενο κι αν σου φαίνεται.

- Και πώς μπορεί η καρδιά μου να πλουτίσει;

- Σίγουρα όχι από μόνη της. Κάνε μια αρχή μένοντας στο σπίτι περισσότερες ώρες. Όμως όχι στο γραφείο σου, μπορούμε να κάνουμε κάτι παρέα.

Ο βασιλιάς έμεινε έκπληκτος απ'τα λόγια της γυναίκας του. Παρ' όλα αυτά, κατάφερε να ψελλίσει:

- Έλα πίσω στο παλάτι.

Η βασίλισσα γύρισε και ο βασιλιάς άρχισε να δείχνει περισσότερο ενδιαφέρον στην γυναίκα του παρά στα καθήκοντά του. Αυτή ξανάγινε αφράτη όπως παλιά.

Μια μέρα η βασίλισσα απέκτησε ένα πανέμορφο κοριτσάκι, με κατακόκκινα μάγουλα σαν κεράσια και μάτια πλυμμηρισμένα πάντα από χαρά. Διασκέδαζαν γελώντας και οι τρεις τις βροχερές μέρες μέσα και τα καλοκαιριά στους απέραντους κήπους του παλατιού.

Περιττό να πούμε, ότι έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.